

Sygn. akt I ACz 1546/12

POSTANOWIENIE

dnia 17 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Hanna Nowicka de Poraj

Sędziowie: SSA Barbara Górczanowska

SSA Zbigniew Ducki

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2012 r., w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **S. K.**

przeciwko **P. P. i J. P.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda od pkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział I Cywilny z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt I Nc 16/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Pozwani P. P. i J. P. w dniu 25 maja 2012r. wnieśli zażalenie od postanowienia, wydanego przez Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział I Cywilny w dniu 5 kwietnia 2012 r. w przedmiocie nadania z urzędu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, wydanemu w dniu 9 lutego 2012 r. sygn. akt I Nc 16/12.

Pozwani podnieśli, że wskutek wadliwego wskazania w pozwie nieaktualnego adresu zamieszkania pozwanych, odpis nakazu zapłaty z dnia 9 lutego 2012r. nie został im skutecznie doręczony, co powoduje, że wydane orzeczenie nie mogło uzyskać przymiotu prawomocności.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 czerwca 2012r. w pkt 2 Sąd Okręgowy uchylił wydane w dniu 5 kwietnia 2012r. postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że pozwani uprawdopodobnili ponad wszelką wątpliwość, że na datę wniesienia pozwu, doręczenia im odpisu nakazu zapłaty i odpisu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (okres styczeń 2012 r. – kwiecień 2012 r.) nie mieszkali pod adresem wskazanym w pozwie (al. (...) w K.). Sąd Okręgowy argumentował, że w tej sytuacji dla pozwanych nie rozpoczął biegu termin do zaskarżenia wydanego w dniu 9 lutego 2012 r. nakazu zapłaty. W konsekwencji wydany nakaz zapłaty nie uprawomocnił się i nie było podstaw do nadania mu z urzędu klauzuli wykonalności.

Powyższe postanowienie w zakresie pkt 2 zaskarżył powód, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na niezasadnym przyjęciu, iż dłużnicy w dacie wniesienia pozwu, doręczenia im odpisu pozwu wraz z nakazem zapłaty i odpisu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nie mieszkali pod adresem wskazanym w pozwie, nie otrzymali tych pism i nie byli w stanie zapoznać się z ich treścią. Skarżący na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu,

zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 502 § 1 k.p.c. w zw. z art. 139 § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż pismo

zawierające nakaz zapłaty nie zostało skutecznie doręczone dłużnikom, mimo dwukrotnego awizowania przesyłki zgodnie z wymogami określonymi w art. 139 § 1 k.p.c. Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 9 lutego 2012 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 16/12 oraz zasądzenie od dłużników kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w celu jej ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przepisy o doręczeniach mają charakter obligatoryjny i wyłączają swobodę w tym zakresie. Nie można więc uznać doręczenia za skutecznie dokonane, jeżeli nie nastąpiło według reguł przewidzianych w art. 131 i następnym Kodeksu postępowania cywilnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., V CSK 155/07, LEX nr 485892). Przepisy o doręczeniach interpretować należy w powiązaniu z art. 126 § 2 k.p.c., stwierdzającym, że pierwsze pismo procesowe w sprawie powinno zawierać m.in. oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, a także w powiązaniu z art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. według którego sąd może zawiesić postępowanie, jeżeli na skutek braku lub wskazania złego adresu pozwanego lub niewykorzystania przez powoda innych zarządzeń nie można nadać sprawie dalszego biegu.

Stosownie do art. 135 k.p.c. doręczenia dokonywa się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie (§ 1), a na wniosek strony doręczenie pisma sądowego przesłanego pocztą może być dokonane na wskazany przez stronę adres skrytki pocztowej, poprzez złożenie go w placówce pocztowej operatora publicznego i umieszczeniu zawiadomienia o tym w skrytce pocztowej adresata (§ 2). Przepisy kodeksu postępowania cywilnego dopuszczają zastępcze doręczenie pism, opierające się na domniemaniu, że pismo doszło do rąk adresata. Stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. w razie niemożności doręczenia pisma bezpośrednio adresatowi lub w sposób przewidziany w art. 138 k.p.c. należy złożyć pismo w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, a zawiadomienie o tym umieścić na drzwiach mieszkania adresata lub w skrytce pocztowej. Jednakże podstawowym warunkiem skuteczności takiego zastępczego doręczenia jest to, by adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem. Szczególna ostrożność powinna być zachowana przy

pierwszym doręczaniu pisma pozwanemu, dokonanie pozwanemu pierwszego doręczenia w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., pod wadliwym adresem, pozbawia go bowiem możliwości obrony. W sytuacji gdy próba doręczenia została przeprowadzona pod adresem, pod którym pozwany nie zamieszkuje, doręczenie zastępcze na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. przez złożenie pisma w placówce pocztowej nie może być skuteczne. Wbrew stanowisku zażalenia, brak adnotacji poczty, że adresat nie mieszka pod wskazanym adresem lub, że wyprowadził się nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, gdyż doręczyciel może nie wiedzieć, kto mieszka pod wskazanym adresem i czy adresat pisma wyprowadził się, czy jedynie chwilowo jest nieobecny.

Za przyjęciem, że doręczenie odpisu nakazu zapłaty w stosunku

do pozwanych było skuteczne nie przemawia podnoszona w zażaleniu okoliczność, że pozwani mieli możliwość odbioru wszelkiej korespondencji sądowej, przesyłanej na podany w pozwie adres, gdyż - jak podnosi żalący - pod adresem wskazanym w pozwie zamieszkuje rodzice jednego z pozwanych. Podkreślenia wymaga, że dla oceny skuteczności doręczenia istotnym nie było to, czy pozwani mieli możliwość odbioru przesyłki listowej pod nieaktualnym już adresem, czy też to, czy pod wskazanym w pozwie adresem zamieszkuje członkowie rodziny pozwanych, lecz to, czy odpis nakazu zapłaty został pozwanym przez Sąd skutecznie doręczony na adres ich zamieszkania. Skoro pozwani wykazali, że w dacie doręczenia im odpisu nakazu zapłaty nie zamieszkiwali pod adresem wskazanym w pozwie, na dowód czego przedstawili umowę najmu innego lokalu oraz potwierdzenia przelewów czynszu najmu za ten lokal, trafnie przyjął Sąd I instancji, że odpis nakazu zapłaty nie został pozwanym skutecznie

doręczony, zatem - wobec braku podstaw do przyjęcia, że nakaz zapłaty uprawomocnił się, nie zachodziła podstawa do nadania

mu z urzędu klauzuli wykonalności na podstawie 782 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień wszczęcia niniejszego postępowania.

Z uwagi na powyższe, wobec braku podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego orzeczenia zgodnie z wnioskiem zażalenia, orzeczono jak w sentencji na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.